

[Steffensen]

dette lovforslag. Vi er tilfredse med, at det er kommunale politikere, der har indsigt med disse ting, sådan som tilfældet er med den ordning, vi har, og efter vores opfattelse er såvel kommunerne som amtskommunerne i princippet også tilfredse med denne ordning, som vi i øvrigt også finder fungerer, som den skal.

Vi kan derfor ikke være med til at fremme dette forslag og mener ikke, at det er noget, vi på nogen måde skal være med til at fremme.

Flygaard (DR):

Det er retsforbundets principielle opfattelse, at de parter, der på arbejdsmarkedet – det være sig det private arbejdsmarked eller det offentlige arbejdsmarked – har forhandlingsretten, også skal være de parter, som, om man så må sige, fører forhandlingerne helt til ende, og at man derfor med kommunernes lønningsnævn har en slags faglig voldgift, som sådan set kan gribe ind i de aftaler, som Kommunernes Landsforening og andre måtte indgå med lønmodtagerne. Selvfølgelig er det også logisk, at retsforbundet har sympati for det af venstresocialisterne stillede forslag.

Tyroll (VS):

Jeg tror, det blev bemærket af den konservative ordfører, at der var tale om genbrug med dette forslag, og det er rigtigt på den måde, at det har været fremme som ændringsforslag til tidligere lovforslag. Men det var sådan dengang, at man fra forskellig side her i salen hævdede, at det var ukorrekt, hvad vi kom med af oplysninger om, hvordan det fungerede, og derfor kunne der i allerhøjeste grad være grund til at komme med disse ting igen og så argumentere bedre for ændringsforslagene. Det er det, vi nu har gjort.

Og så må jeg sige, at de begrundelser, som jeg hører fra socialdemokratiets og også fra ministerens side om, at det er nødvendigt at koordinere den lønpolitik, det drejer sig om her, for at hindre en utilsigtet konkurrence eller uheldig konkurrence imellem arbejdsgiverne inden for dette område, kunne med fuldt ud lige så stor berettigelse siges fra arbejdsgivernes side på det private arbejdsmarked. De ville da sikkert også gerne forhindre, at der dér fandt en utilsigtet konkurrence sted indbyrdes. Man kunne altså forestille

sig, at man måske skulle oprette et statsligt organ eller et lovhjemlet organ, hvor man gav de enkelte arbejdsgiverforeninger mulighed for, alt efter størrelse, at vælge nogle repræsentanter til et sådant nævn – man gav ikke arbejderne repræsentanter i det pågældende nævn – og så gav dette nævn en tilsvarende kontrol over den lønudvikling, som måtte være på det private arbejdsmarked, og mulighed for at nedlægge veto over for lønstigninger i overenskomstperioden osv. Det ville nok bekomme arbejdsgiverne vel, hvis man ville gøre noget sådant, men her er det altså udelukkende for det offentlige arbejdsmarked, at man har gennemført dette.

Og der er jo faktisk tale om en hel del vidtgående bestemmelser, hvor man kan fastsætte de generelle bestemmelser om ansættelses- og pensionsforhold og den lønmæssige placering, og hvor der ikke kan fastsættes løn- og ansættelsesvilkår, der ikke har hjemmel i lønningsnævnets bestemmelser, retningslinjer m. v. Desuden spørgsmålet om antallet af stillinger osv. Det er ret vidtgående ting, der er tale om her.

Vi har endvidere set, hvordan man har brugt lønningsnævnet som led i den indkomstpølitik, der har været ført. Dels fremførte jeg ved sidste behandling af disse forslag, hvordan man i 1977 havde brugt den kontrol, man har fra lønningsnævnets side, til at sætte den lønpolitik igennem, der var blevet lavet med overenskomstindgrebet. Man argumenterede klart ud fra det. Også i 1979 skærpede man kravene til ændringer af stillinger for at acceptere oprykning i stillingsstrukturen i forbindelse med en argumentation omkring de lønindgreb, der har fundet sted i overenskomsterne. Og det viser, at dette organ er et klart lønpolitisk organ og et klart redskab i forbindelse med den statslige lønpolitik.

Så synes jeg jo, det havde været lidt nærliggende, hvis regeringen og socialdemokratiet havde beskæftiget sig lidt mere med de ting, der er kommet til udtryk fra de faglige organisationer. Man siger, at disse bestemmelser i høj grad skulle tilsigte bl. a. at skabe en solidarisk lønpolitik. Men hvordan kan det så være, at der er nogle organisationer under SiD, kommunalarbejderne under SiD, som er i vanskeligheder, som sakker agterud, som er de lavest lønnede? Hvordan viser den solidariske lønpolitik sig her? Her sætter